

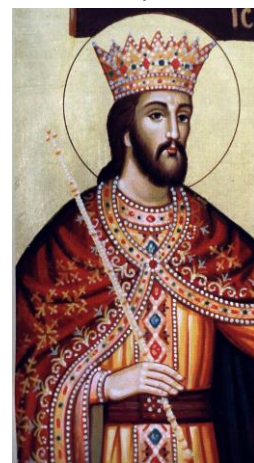
ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ADEVĂR*- Duminica a cincea după Paști, a Samarinenții -*

În convorbirea cu femeia samarineancă, Mântuitorului Iisus Hristos ne descoperă taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu și prin care omul intră în legătură cu El. Omul, căzut în crunta robie a păcatului, cu puterile sale spirituale grav deteriorate, nu avea nici o șansă în acest disperat efort. Fără Revelație, religia nu poate fi decât o iluzie. Revelația este descoperirea unui lucru secret, ascuns. Revelația dumnezeiască este descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, a ființei și a planurilor voii Sale. Ea se dă ființelor raționale, este ieșirea liberă a lui Dumnezeu din „lumina cea neapropiată” în care locuiește El pentru

a Se face cunoscut oamenilor (1 Timotei 6, 16). Descoperirea dumnezeiască este cu puțință și în ceea ce privește Descoperitorul și în ceea ce privește primitorul. Unul vrea să descopere, celălalt este creat să primească Revelația. Iisus Hristos vine cu Lumina Sa în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat. Mântuitorul vine în Samaria, ai cărei locuitori amestecaseră datele Revelației dumnezeiești cu tot felul de influențe străine, încât ajunseseră să se închine „cui nu știu”. De aceea iudeii nu-i iubeau pe samarineni, considerându-i mai răi decât păgânii. Însă Mântuitorul Iisus Hristos îi vorbește samarinence, acestei femei păcătoase, oferindu-Se să-i dea apa cea vie, de care nu va înseta niciodată și care face în cel ce o bea „izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”. Iisus i Se descoperă ca fiind Prorocul, care i-a spus tot ceea ce a făcut. Despre închinare, Domnul spune că aceasta este a omului duhovnicesc, adică a omului născut din nou prin credința în Hristos și prin apa cea vie a Duhului Sfânt. Această taină îi descoperă Fiul lui Dumnezeu femeii samarinence: „închinarea în Duh”. Ea este închinarea cea adevărată, în care este prezent Duhul lui Dumnezeu, cu care Însuși Duhul Sfânt se roagă în noi și împreună cu noi. Această închinare antrenează deopotrivă și sufletul și trupul nostru. Sfântul apostol Pavel va spune mai târziu: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească” (Romani 12, 1). Iisus Hristos S-a făcut Om văzut și ni se împărtășește în chip văzut. Îl primim pe Hristos, cu umanitatea Sa îndumnezeită, în chipul pâinii și al vinului, la Sfânta Euharistie. Recunoscând bunăvoința a Sa, nu avem decât să ne supunem Lui, binecuvântându-L și mărindu-L. La orice Sfântă Liturghie vine Sfântul Duh pe care Domnul i L-a făgăduit și samarinencii. Să nu cădem sub osânda falsei închinări, ci să fim acei închinători pe care Părintele ceresc îi voiește: „în Duh și adevăr”. Amin.

Contribuția oferită umanității de Sf. Constantin cel Mare

Sfântul Constantin a fost numit de istorie „Mare”. Și acest epitet, care rar se conferă, nu este gratuit; nu este un titlu de nobil ca unele titluri ale împăraților din Occident. Marele Constantin a insuflat crearea unei civilizații creștine. Și nu doar a zămislit ideea, ci s-a și luptat neabătut pentru materializarea ei. Așa a luat naștere statul său creștin, cunoscut în istoria universală cu numele de „Imperiul bizantin”. Imperiul bizantin este un stat excepțional și unic; unic în ceea ce privește scopul, unic în ceea ce privește durată. Scopul statului bizantin nu a fost materia (prosperitatea materială, dezvoltarea materială, exploatarea materială a resurselor profitabile, a apelor și a solului, impunerea prin forță, cuceririle). Scopul Bizanțului a fost aplicarea, propovăduirea și răspândirea Sfintei Evanghelii, creștinarea și civilizarea popoarelor barbare. Bizanțul a fost centrul, din care a iradiat credința creștină în Răsărit și Apus. Imperiul bizantin a ținut 1100 de ani. Și a fost centrul întregii lumi, farul, campionul, avangarda care s-a luptat pentru idealurile creștine. Constantinopolul, în care marele Constantin și-a mutat reședința, a devenit noua capitală. În el cea mai înaltă construcție era o coloană, deasupra căreia iradia o cruce mare. Marele Constantin, cu dumnezeiască insuflare, și-a dat seama că este o nedreptate să fie prigoniți creștinii, care nu sunt elemente răufăcătoare, vrednice de nimicire. S-a convins că ei, creștinii, oriunde s-ar afla, fie ca soldați și ofițeri, fie ca funcționari, fie ca simpli cetățeni, sunt sarea și lumina lumii. Și în timp ce Roma decădea, noua Romă, Constantinopolul, înflorește cu elementul creștin. Pe acest nou element înfloritor, pe acest teren solid, și-a întemeiat statul său marele Constantin, stat cu o unică orientare: să trăiască el însuși, dar să răspândească și altora Evanghelia. Și în asta constă marea lui contribuție. Tot pe terenul Bizanțului s-au întrunit Sinoadele Ecumenice și Locale. Marele Constantin a făcut începutul. În anul 325 a invitat la Niceea 318 Părinți purtători de Dumnezeu la primul Sinod Ecumenic, care au alcătuit cel mai important text după Sfânta Scriptură. Nu există o filozofie mai mare în lume decât adevărurile care sunt cuprinse în cuvintele scurte ale Simbolului de Credință, ale Crezului. Crezul este scris nu doar cu creionul și cu cerneală; este scris cu sângele eroilor credinței noastre. Pe terenul Bizanțului s-au întrunit și toate celelalte sinoade ecumenice ulterioare. În hotarele statului bizantin au luat ființă și faimoasele mănăstiri. Mănăstirile au fost universități ale epocii; grație acelor mănăstiri, și în principal Sfântului Munte, a fost salvată bogăția filozofiei, istoriei și poeziei grecești.

Slavă Ție, Doamne!

Constantin și Elena, primii împărați creștini

Sărbătoarea Sfinților Constantin și Elena este una dintre cele mai însemnate pentru creștini, întrucât împăratul Constantin i-a eliberat pe aceștia de sub prigoana păgână prin Edictul de la Mediolanum din 313 și toată activitatea sa, sub sfatul mamei sale, Elena, a fost una de protectorat față de noua religie. Împăratul Constantin cel Mare (272-337) a devenit nu doar eliberatorul creștinilor, ci și protectorul lor. Primul împărat creștin din istorie, la îndemnul mamei sale, și-a luat drept consilieri în treburile imperiale pe unii dintre episcopii vremii, așezând în funcții de conducere oameni care credeau în Hristos. Convertirea lui Constantin cel Mare s-a petrecut în mod miraculos. I s-a arătat în vis crucea lui Hristos pe cer, sub forma unor stele luminoase și deasupra ei scria în latină că în acel semn va învinge. Hristos i-a spus că îl va birui pe împăratul Maxențiu - care se purta rău cu creștinii - dacă va însemna ostașii cu acel semn. Când s-a trezit, împăratul a ordonat ca pe coifurile și pe armele soldaților să fie făcut semnul crucii și monograma lui Iisus Hristos. Cu o armată de 20.000 de soldați a învins oastea de 150.000 a lui Maxențiu. Printre meritele lui Constantin cel Mare se numără convocarea primului Sinod Ecumenic. Sinodul s-a petrecut la Niceea, aproape de locul pe care împăratul a ridicat cetatea care îi poartă numele, Constantinopol, în anul 325. La acest prim sinod care a reunit toți episcopii creștini ai lumii au participat și Sfântul Nicolae, Sfântul Spiridon al Trimitunde și Sfântul Atanasaie al Alexandriei, care, împreună cu ceilalți ierarhi populari, l-au pus la punct pe Arie, ereticul care răspândea o învățătură greșită despre firea lui Hristos. Acolo, la Niceea, sfinții părinți au alcătuit prima parte a simbolului de credință, prin care mărturisim că Hristos este

„Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl prin care toate s-au făcut”. Lui Constantin i se datorează instituirea prin lege a sărbătorii duminicii ca zi de odihnă în tot imperiul. Tot el a dăruit bisericii casele imperiale de judecată, celebrele basilici de mai târziu, și a scutit biserica de dări. Constantin le-a restituit averile creștinilor persecutați și a creat cadru legal pentru a fi îngrijiți bătrânii, orfanii și săracii, a dat legi care întăreau căsătoria și pedepseau adulterul și violul, a interzis practica uciderii copiilor, care era una răspândită printre romanii păgâni în sacrificiile către zei. Sfântul Constantin este ctitor alături de mama sa, Sfânta Elena, al Bisericii Învierii de la Ierusalim în 335, dar și al altor biserici în Ierusalim, Roma, Nicomidia și Antiohia. Sfântul Împărat Constantin cel Mare s-a botezat la sfârșitul vieții și a murit de Pogorârea Sfântului Duh, în anul 337. Amin

† *Îți petreci cea mai mare parte a vieții făcând ce nu trebuie, iar o bună parte a ei, nefăcând nimic. Toată viața te-ai preocupat de cu totul altceva decât ceea ce ar fi trebuit.*

† *Procedează astfel încât fapta să țină locul cuvântului și vorbește astfel încât cuvântul să țină locul faptei.*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 20 mai	18:00	Vecernie la Biserica Eternitatea
Miercuri 21 mai	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	18:00	Pomenirea celor adormiți Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 23 mai	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 mai	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernia Duminicii a șasea
Duminică 25 mai	07:00-11:00	Utrenia Duminicii a șasea Sfânta Liturghie

Darurile lui Dumnezeu

Un om se plânge de soarta lui și cărtea împotriva lui Dumnezeu: „Unora le trimite Dumnezeu multă bogăție, dar mie nu mi-a dat nimic”. Auzind acestea, un bătrân i-a spus: „Oare ești atât de sărac, cum te viaieți? Ți-a dat Dumnezeu tinerețe și sănătate?”. „Acestea, ce-i drept, mi le-a dat: cu puterea și cu sănătatea stau bine”. L-a luat bătrânul de mână dreaptă și l-a întrebat: „Ți-ai tăia această mână pentru o mie de lei?”. „Nu, nu mi-aș tăia-o”. „Dar stânga?”. „Nici stânga”. „Dar ai fi de acord să fii orb pentru zece mii de lei?”. „Doamne ferește! Pentru toți banii din lume, nu mi-aș da vederea”. „Vezi, a spus bătrânul, câte bogății ți-a dăruit Dumnezeu, iar tu te plângi?”.

Dragoste pentru mântuire

Trei călugări s-au dus la un bătrân încercat în viața duhovnicească și au început să se laude cu nevoițele lor. „Eu am învățat pe dinafară tot Vechiul și tot Noul Testament!”, a zis cel dintâi. „Ai umplut văzduhul de vorbe”, i-a răspuns bătrânul. Al doilea a început și el: „Eu, părinte, mi-am copiat toată Sfânta Scriptură!”. „Nici tu n-ai vreun folos din lucrarea ta”, i-a zis bătrânul. „Eu, părinte, fac minuni!”, a strigat al treilea. „Nici tu nu ai folos”, i-a spus bătrânul și acestuia, „fiindcă și tu ai alungat de la tine dragostea”. „Dacă vrei să vă mântuiți, să aveți dragoste și milă față de aproapele vostru”.

Să privim la noi

A fost odată un porumbel care își tot schimba cuibul, fiindcă nu putea să sufere mirosul neplăcut, acru, de care erau pătrunse cuiburile. Într-o bună zi, s-a plâns de asta unui porumbel bătrân și încercat. Acesta, după ce l-a ascultat, i-a zis: „la aminte, faptul că te tot muți dintr-un cuib în altul nu schimbă nimic, fiindcă mirosul care te supără atât de mult nu vine de la cuib, ci de la tine însuși”.

Scrisoarea

Un tânăr a mers la oficiul poștal și a întrebat: „Aveți cumva o scrisoare pentru mine de la tatăl meu?”. Funcționara de la ghișeu i-a spus foarte firesc: „Da, poftiți!”. Și i-a dat o scrisoare. Tânărul a luat scrisoarea și a plecat. A citit-o: erau niște vești de acasă. Și cum mergea el așa pe drum, și-a dat seama că, de fapt, el când a cerut scrisoarea nu a spus cum îl cheamă. S-a mirat cum a știut funcționara că era vorba despre plicul adresat lui. S-a dus înapoi și a întrebat funcționara, iar aceasta i-a răspuns: „Păi, ia uitați-vă ce scrie pe plic!”. Tânărul a întors plicul și a văzut că acolo scria: „Pentru fiul meu”.

